

ПРОФЕСИОНАЛНА ПОДГОТОВКА НА БИБЛИОТЕКАРЯ

Да се говори върху това, че библиотекарството е особна самостоятелна специалност, да се говори за това във Западна Европа — това би значило да се повтарят повече отъ елементарни истини, да се пробива отворена врата, да се засѣгатъ тезиси, отдавна проникнали въ общото съзнание, безвъзвратно решени въ най-положителна смисълъ и изпратени въ архивата. Това би значило да се залавяме за донкихотовство и да се нагърбваме съ съвсемъ ненавременна роля.

Съвсемъ другояче стои работата у насъ. Идеята за библиотекосъзнанието, като отдѣлна специалностъ, не само не е проникнала въ съзнанието на по-широкитѣ обществени кръгове, но тя не среща дори пълно съчувствие между такива лица, които, тъй или иначе, ръководятъ библиотечното дѣло въ страната, понѣкога дори и у самитѣ библиотекари.

Въ това най-лесно ще се увѣрите, ако се заинтересувате за ценза на лицата, назначавани за библиотекари въ библиотеки и други учреждения, или ако прочетете чл. 5 отъ закона за учредяване на достъпни народни библиотеки отъ 1920 год., въ който се казва, че, отъ двама кандидата за библиотекари, се предпочита този, който се е проявилъ съ литературни трудове. Каква „свещенна простота“! Хаотичното състояние на голѣмъ брой наши библиотеки, обаче, свидетелствува най-добре за схващанията, които царятъ въ нашето общество за библиотекарската длъжностъ, схващания погрѣшни, анахронични.

Най-често библиотечното дѣло у насъ се оеднаквава съ библиографията, съ тази нейна частъ, чийто предметъ е регистрирането на книжнитѣ постъпления, като при това съвършено се забравя, че библиотекосъзнанието има свои собствени задачи, свои самостоятелни методи за тѣхното изпълнение, че то разполага съ цѣла редица свои оригинални технически похвати, доста многобройни, ту прости, ту по-сложни, които взаимно се преплитатъ и допълнятъ едни други, но всички, строго съединени въ една обща ръководна идея, неизмѣнно и постоянно насочени къмъ постигането на своята крайна целъ — да се даде възможностъ на читателя да се ползува съ удобство и най-целесъобразно отъ книжовнитѣ богатства.

Библиотеката не е само хранилище, безжизненъ книженъ складъ, — тя представлява сбирка отъ одухотворени книжовни постъпления, разположени въ стройна система по този или другъ усвоенъ планъ.

Какви сѣ тѣзи системи и доколко, съ помощта на всѣка една отъ тѣхъ, се постига най-целесъобразно използване на книгата — върху това сѣществувва много обширна литература, като при това много въпроси и до сега не сѣ получили още опредѣлено решение, и дори по такива основни технически въпроси, каквито сѣ нумерацията и нареждането на книгитѣ, — далеко още не сѣ завършени препирнитѣ между корифеитѣ на библиотекарството. Нѣма съмнение, че то преживява